

Sedimentin kauniin siniseksi värjäämä järvi aukeni yhtäkkiä heidän eteensä, kun tie nousi viimeisen kukkulan päälle ja alkoi laskeutua kohti järven rantaa. Perhe Jarvidson ei ollut käynyt järvellä vuosikausiin. Kuopukselle, viisivuotiaalle Marille, tämä oli ensimmäinen kerta. Aarne isä pysäytti auton aivan rannan viereen, kunnan ylläpitämälle maksulliselle parkkialueella, minne muutkin lomalaiset olivat autonsa pysäköineet. Isän sammutettua auton moottorin, myöhäisteinikaksoiset Aale ja Aapeli astuivat saman tien autosta ja lähtivät juoksemaan kohti lähellä näkyvää pientä kyläpuotia. Pojilla oli kova jano ja makeannälkä. Viikkorahoilla oli saatava limpparia hetimiten. Äiti Reetta kerkesi huutaa poikien perään, että mustikoita ja maitoa oli kyllä pakattuna mukaan. Mutta se huuto meni kuuroille korville ja vastaukseksi kuului vain poikien sandaalien etäännyvää läpsimistä asfalttiin. Isä katsoi takapenkillä yksin istuvaa Maria. 'Onko Mari sinulla jano? Ulkona on tosi kuumaa. Tänään täytyy muistaa juoda paljon', isä sanoi. Ennenkuin Mari sai vastattua, äiti oli jo kaatanut siniseen emalimukiin mustikkamaitoa ja Mari otti sen vastaan mieluisasti. 'Aalelta ja Aapelilta putoavat hampaat pois kun ne juo vain limsaa', Mari sanoi mukinsa takaa. 'Näin on!', vastasivat isä ja äiti kuin yhdestä suusta ja hymisivät itsekseen. Aale ja Aapeli olivat vieläkin kaupassa kun Aarne, Reetta ja Mari kävelivät uimapuvuissaan ja housuissaan rannalle. Äiti Reetta levitti rantanurmelle ison viltin ja sen jokaiseen nurkkaan hän laittoi kiven, jottei tuuli riepottelisi vilttiä. Isä Aarne katsoi mistä suunnasta aurinko paistaa ja asetti sitten päivänvarjon niin että suurinosa vilttiä jäi varjoon. Varjoisaan kohtaan asetettiin myös perheen eväslaatikko. Isä selitti Marille, että päivän edetessä varjoa täytyy pikkuhiljaa siirtää auringon liikkeen mukaisesti jotta viltti pysyisi varjossa. Mari seurasi varjon asentamista tarkkaan ja nyökkäili hyväksyvästi isän puheille. Äiti kutsui Marin luokseen. Hän oli jo levittänyt aurinkorasvaa itseensä ja nyt oli Marin vuoro. 'Ei iho pala', sanoi Mari. 'Laitetaanko nenänpäähän, korvien ja suun ympärille tätä suojaavampaa +60 kerroin aurinkorasvaa?', äiti kysyi ja hymyili. 'Laitetaan +100 kertoimista.', Mari vastasi ja nosti kätensä ylös. Isä ja äiti nauroivat. Isä levitti aurinkorasvaa myös itseensä. Reetta auttoi niissä kohdissa mihin Aarnen kädet eivät yltäneet. 'Odotetaan täällä varjossa että aurinkorasva kuivaa ennenkuin mennään veteen', isä sanoi. Äiti jäi varjon alle valmistelemaan lounasta kun Mari ja Aarne lähtivät kävelemään vettä kohti. Marilla oli vaaleanpunainen aurinkohattu ja muoviset aurinkolasit päässään kaiken varalta. 'Älkää sitten olko liian kauan auringossa yhtämittaa', äiti vielä muisti varoittaa. 'Tullaan lounaalle takaisin', isä virnuili. 'Se onkin pian valmis', äiti sanoi ja iski isälle silmää. Samalla Aale ja Aapelikin saapuivat paikalle ja asettautuivat viltille äidin seuraksi seuraamaan kun Isä ja Mari kävelivät rantaa kohti.. 'Onko tässä syvää?', Mari kysyi kun he olivat isän kanssa astumassa veteen. 'Ei ole. Tämä on lapsiystävällinen ranta. Järvi syvenee täällä todella loivasti. Katsoppas Mari kuinka kaukana nuokin lapset tuolla ovat eikä niiden isällä ole vettä kuin polviin asti', isä sanoi ja osoitti vedessä leikkivää perhettä. Mari hymyili. Tuntui turvalliselta mennä veteen isän kanssa. Aarne ja Mari kävelivät vedessä kunnes Marilla oli vettä polviin asti. Isä istuutui veteen ja kohensi vaellushattuaan. 'Älä sitten mene kauas minusta Mari', isä sanoi ja katseli ympärilleen, nauttien hienosta kesäpäivästä ja seuraten Marin leikkiä vedessä. Mari käveli vedessä edestakaisin ja huomasi pian, että kirkas vesi muuttui sameaksi sitä mukaa kun hän käveli ja askelten pohjasta nostama hienojakoinen sedimentti sotki veden. 'Eiköhän mennä kohta jo takaisin Mari. Äiti on varmaan jo kattanut lounaan viltille', isä sanoi. 'Ettei tule nälkä', Mari sanoi. Päivänvarjon alla Aale ja Aapeli olivat auttaneet äitiä kattamaan ruokailuvälineet viltille ja istuivat jo nälkäisinä odottamassa ruokailua. 'Jopas tekin tulitte paikalle, toivottavasti olette nälkäisiä', äiti sanoi ja hymyili kun huomasi Marin ja Aarnen jo seisovan viltin reunalla. 'Käykää ensin pesemässä kädet pukuhuoneen lavuaarilla niin aletaan sitten syömään', äiti vielä jatkoi. Rannalla oli pieni siniseksi maalattu puinen

pukukoppi jossa oli tasakatto, pieni vessa ja lavuaari. Naisille ja miehille oli erikseen jaettu tilat ja oma sisäänkäynti, mutta koska äiti pesi tällä kertaa kätensä desinfiointipyyhkeillä, pesi Mari kätensä isän avustuksella miesten pukukopin puolella. Lavuaari oli niin korkealla ettei Mari olisi yltänyt pesemään käsiään jos ei isä olisi nostanut häntä käsillään. Lounaaksi oli meetvursti-pastasalaattia jonka äiti oli pitänyt viileänä kylmälaukussa. Jälkiruoaksi olisi kotona illalla hedelmäsalaattia päivällisen jälkeen. Päivälliseksi olisi kesäkurpitsasalasagnea. Mari joi emalimukistaan mustikkamaitoa. 'Olettekos pojat kerenneet vedessä käydäkään tänään?', isä kysyi aterian päätteeksi Aalelta ja Aapelilta. Pojat vilkaisivat toisiaan ja ryntäsivät kiljaidellen järveen. Vesi roiskui kauas ja korkealle. Äiti hymyili ja antoi Isälle ja Marille minigrip pussista ksylitolipurukumit. 'Säästetään kaksi pojille niin saavat suuhunsa kun tulevat takaisin vedestä', äiti sanoi. 'Ettei hampaat putoa', Mari sanoi. 'Aivan', äiti hymyili ja kosketti Marin nenänpäätä sormellaan. 'Pakataan me muut sillävälän tavarat niin päästään lähtemään kun pojat tulevat takaisin', isä sanoi. Mari kävi äidin mukana pesemässä aurinkorasvan pois pukukopin lavuaarissa. Tällä kertaa naisten puolella. Sitten he palasivat viltille levittämään hoitavaa Aloe Vera geeliä iholleen ennen kuin isä purki aurinkovarjon. Pojat muistivat käydä vaihtamassa märät uimahousunsa kuiviin bermudahousuihin, jonka jälkeen yhdessä kerättiin kantamukset ja koko perhe käveli yhtämatkaa autolle. Kotimatalla Mari istui isän takana pienten lasten turvaistuimessaan. Aale istui äidin takana ja Aapeli keskipaikalla. Isä ajoi autoa. Kun oltiin vähän matkaa ajettu, äiti kääntyi Mariin päin ja kysyi tältä, 'Mikä Mari sinun mielestäsi oli parasta tällä retkellä järvelle.' Mari aukaisi suunsa vastatakseen, mutta pysähtyi sitten vielä harkitsemaan hetkeksi. 'Aurinkorasva', Mari sanoi. 'Ai se +100 kertoiminen', isä sanoi ja katsoi nauravin silmin Maria peruutuspeilin kautta. 'Niin', Mari vastasi. Etupenkeillä naurettiin yhteen ääneen. ----- Heippa, Pari sanaa kirjoittamisesta. Ajatus tästä tekstistä alkoi muhia päässä noin viikko sitten. Alkuperäisestä ideasta ei tässä tekstissä tosin ole jälkeäkään. :) Niinkuin usein kirjoittamisessa käy niin mieli muuttui matkalla ja kolmannen kappaleen puolivälissä jouduin tekemään valinnan kahden eri tarinan välillä. Alkuperäinen tarinan olisin laittanut kategoriaan satu. Voi olla että myöhemmin kirjoitankin sen toisenkin tarinan vielä. Minulla oli tätä tarinaa kirjoittaessa selkeä tavoite minne halusin tarinan menevän ja siitä mistä se kertoo. Olisi mielenkiintoista(ja minulle tärkeää) kuulla, miten lukijana sen ymmärsit. Väärää tulkintaa ei ole. Lausekkin riittää. peka

-----